

Maaneder, altsaa et Aar, blev til to Aar, og at det Offentlige skulde forvisse sig om, at Bedkommende for saavidt var værdig til en saadan Eftergivelse, som han ikke selv kunde erstatte det Modtagne, forinden det gav den. Jeg tror nu, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (P. Holm) baade med Hensyn til dette Forslag og med Hensyn til, hvad han ellers har indbragt her i Thinget, først og fremmest har det for Øie, at faae Noget ud af Sagerne. Jeg tror, at han har vist det ved flere Leiligheder, og ikke mindst ved sin Stilling i Udvalget til denne Sag, idet han netop gif med til sammen med Udvalget at blive staaende ved de to Paragrafer, som jeg har nævnt, og til at ændre § 4 for at faae noget Praktisk ud af Sagen, og jeg har ogsaa det Haab, at det ærede Medlem efter sin Udtalelse i Dag vedblivende vil være villig til at gaa i samme Retning. Jeg er i og for sig paa ingen Maade nogen Modstander af Paragrafen, som den staar med de 12 Maaneder; jeg veed ikke, hvorfor vi her til Lands skulde gaa yderligere, end man er gaaet i andre Lande, i England, i Østerrig, i det tydske Rige; i alle disse tre Lande har man den Bestemmelse, at det kun er Fattigunderstøttelse, modtaget i det sidste Aar for Valget, der berøver Bedkommende Valgret. Hvad man har kunnet gjøre i disse Lande, mener jeg ogsaa, at man fuldkommen trygt kan gjøre her i Landet. Men det, som det kommer an paa, det, som den store Vægt ligger paa, er at faae Noget ud af Sagen; og hvis vi ikke kunne faae de Herrer paa den anden Side med paa anden Maade, er jeg villig til ved 2den Behandling, naar Sagen kommer fra Udvalget, at stemme ogsaa for to Aar i Stedet for et, det siger jeg strax her. Men iøvrigt kan jeg ikke tro, at den Modstand, som er bleven reist fra den ærede Ministers Side paa denne Paragraf, virkelig skulde blive fastholdt lige overfor Enigheden i dette Thing fra alle Afstygningers Side. Den Hovedindvending, den ærede Minister har gjort gjældende, er Hensynet til, at denne Paragraf ikke skulde kunne forliges med Grundlovens Bestemmelser. Den ærede Ministers Ræsonnement har været dette: Grundloven bestemmer, at Hjælp af det Offentlige berøver Valgret, vor Lovgivning har lagt Pligten til at meddele Fattigunderstøttelse over paa Kom-

munerne, man har tillige givet Kommunerne en Ret til at eftergive Fattigunderstøttelse. Pligt og Ret skulde her være til hinanden, Kommunerne have Forpligtelse til at bære denne Byrde, man bør heller ikke tage Retten fra dem til frit at eftergive ved i en Lov at bestemme almindelige Regler for Eftergivelse. Den ærede Minister har endvidere lagt Vægt paa dette, at man ikke gennem Lovgivningen efterhaanden maa forslugtige Grundlovens Bestemmelse om, at Hjælp af det Offentlige skal medføre et Tab af Valgret ved efterhaanden at undrage den ene Hjælp af det Offentlige efter den anden fra denne Bestemmelse. Jeg synes, at denne Betragtning maade føre os ud i noget Urimeligt. Er der egentlig nogen Mening i at se Sagen paa den Maade, at Grundlovens Bud i denne Henseende skulde forhindre os fra at indrette Fattigforjærgelsen ved senere Love paa en saa hensigtsmæssig og rimelig Maade, som vi synes, vi kunne forvare. Jeg kan ikke forstaa Indenrigsministerens Ræsonnement anderledes, end at vi altsaa skulde bevare i alt det Væsentlige den Form for Fattigunderstøttelse, som vi havde, da Grundloven blev givet; vi have ikke senere Lov til at statuere, at den ene eller anden Del af Fattigunderstøttelsen betragte vi ikke som gaaende ind under de almindelige Regler med Hensyn til de Byrder, som den paa lægger: Tab af Valgret o.s.v. Vi have ikke Lov til, strængt taget, efter den høitærede Ministers Ræsonnement at gjøre, som Lovgivningen har gjort ved nemlig at give Kommunerne Ret til at tilskyde til de Fattiges Kasse, hvorved „de Fattiges Kasse“, Fattigtasjerne altsaa paa en Maade komme til at overtage en Del af Fattigforjærgelsen. Det bliver jo egentlig et Skuffesystem, Sagen er jo dog den, at de Penge, som gives af Kommunerne til de frie Fattigtasser, for at de igjen skulde afholde visse Dele af Fattigudgifterne, i Virkeligheden ere en Hjælp af det Offentlige, selv om den gaar igennem en anden Kasse. Jeg kan ikke se anderledes, end at vor Lovgivning allerede i overordentlig mange Tilfælde er gaaet bort fra det strenge Princip, som den høitærede Minister vilde hævde. Der er jo allerede ved en tidligere Forhandling her i Thinget blevet gjort opmærksom paa, at Loven af 1864 om Hjælp af det Offentlige til indtalbte Soldaters eller Militæres Familier,